

MIĘDZYNARODOWY RAPORT AMNESTY INTERNATIONAL 2009

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI

Głowa państwa i szef rządu: George W. Bush

Kara śmierci: stosowana

Populacja: 308,8 miliona

Długość życia: 77,9 lat

Śmiertelność poniżej 5. roku życia (m/k): 8/8 na 1.000

Pentagon ogłosił wypuszczenie 22 osób niebędących obywatelami USA z amerykańskiej bazy marynarki wojennej w Guantánamo Bay na Kubie. Działanie to ograniczyło liczbę osób przetrzymywanych w bazie pod koniec roku do około 250. W marcu jeden więzień został przeniesiony z tajnego więzienia CIA do Guantánamo. W czerwcu Sąd Najwyższy orzekł, że więźniowie Guantánamo mają konstytucyjne prawo do podważenia legalności swojego uwięzienia w amerykańskich sądach federalnych. Do końca roku pojawiły się orzeczenia w przypadkach tylko ośmiu więźniów, kwestionujące ich uwięzienie jako „wrogich bojowników” w pozwach opartych o prawo *habeas corpus* – zakaz aresztowania obywatela bez zezwolenia sądu. Pierwsze dwa procesy przed komisjami wojskowymi odbyły się w Guantánamo, a kilka kolejnych, w tym takie, które mogą potencjalnie zakończyć się karą śmierci, nadal trwało pod koniec roku 2008.

Pojawiały się ciągłe raporty o brutalności i znęcaniu się przez policję w więzieniach i aresztach śledczych dla imigrantów. Dziesiątki osób zmarło po tym, jak policjanci użyli przeciwko nim paralizatorów. W październiku odbyło się pierwsze skuteczne dochodzenie w sądzie amerykańskim w sprawie tortur popełnionych poza USA. W roku 2008 dokonano 37 egzekucji, co jest najniższym rocznym wynikiem od 15 lat.

Zwalczanie terroryzmu a sprawiedliwość

Niesprecyzowane przetrzymywanie bez postawienia zarzutów cudzoziemców oznaczonych przez administrację USA jako „wrogich bojowników” trwało już w Guantánamo siódmy rok. W czerwcu, w procesie Boumediene przeciwko Bushowi, Sąd Najwyższy odrzucił argumenty rządu mówiące o tym, że więźniom Guantánamo, jako osobom spoza USA, przetrzymwanym poza suwerennym terytorium USA, nie przysługuje prawo zakazujące aresztowania obywatela bez zezwolenia sądu. Sąd uznał próby

odebrania więźniom tego prawa za pomocą Ustawy o Komisjach Wojskowych z roku 2006, za niezgodne z konstytucją. Dodatkowo, uznał on system ustanowiony przez administrację i Kongres, zastępujący postępowania oparte na zasadzie *habeas corpus*, za niedostateczny. System ten składał się z Trybunałów Weryfikacji Statusu Bojowników, czyli zespołów trzech oficerów wojskowych uprawnionych do weryfikacji statusu „wrogię bojownika” więźniów, przy czym ograniczone było prawo do ponownego rozpatrzenia decyzji Trybunałów przez sądy wyższej instancji. W listopadzie, po postępowaniach w sprawie Boumediene, związanych z prawem zakazującym aresztowania obywatela bez zezwolenia sądu, sędzia federalny orzekł, że pięciu więźniów było przetrzymywanych nielegalnie i nakazał ich natychmiastowe wypuszczenie. Sędzia postanowił również, że szósty mężczyzna, jako „wrogi bojownik”, był więziony zgodnie z prawem. Tych sześciu mężczyzn zostało aresztowanych przez Amerykanów w Bośni i Hercegowinie w styczniu 2002, a następnie przetransferowanych do Guantánamo. Trzech z pięciu, których wypuszczenie zostało nakazane, zostało przetransportowanych w grudniu do Bośni i Hercegowiny. W dwóch kolejnych orzeczeniach w grudniu, ten sam sędzia federalny uznał, że dwóch innych więźniów Guantánamo było więzionych zgodnie z prawem, jako „wrodzy bojownicy”. W październiku sędzia federalny nakazał uwolnienie 17 Ujgurów przetrzymywanych w Guantánamo bez postawienia zarzutów od roku 2002 i wypuszczenie ich na terenie USA. Rząd przestał uważać ich za „wrogich bojowników”, lecz nie mogli oni być odesłani do Chin, z powodu poważnego ryzyka, że mogliby zostać poddani torturom i straceni. Rząd złożył apelację przeciwko nakazowi wypuszczenia więźniów, twierdząc, że powinien mieć prawo do więzienia Ujgurów w Guantánamo i w tym samym czasie poszukiwania rozwiązania w kraju trzecim. Rozwiązania, którego od lat unikał. Argumenty te zostały przedstawione przed Sądem Apelacyjnym w dniu 25 listopada. Decyzja miała zostać podjęta pod koniec roku, a tymczasem Ujgurzy byli nadal więzieni na niejasnych warunkach w Guantánamo.

Potwierdzenie faktu, że CIA nadal prowadziła swój program tajnych więzień pojawiło się 14 marca, kiedy Pentagon ogłosił, że Afgańczyk Muhammad Rahim al-Afghani został przeniesiony z więzienia CIA do Guantánamo. Informacje te nie ujawniły gdzie, ani kiedy mężczyzna ten został aresztowany, gdzie był przetrzymywany przed przeniesieniem, ani czy jakkolwiek inny człowiek był nadal więziony w ramach tajnego programu.

- 15 lipca Sąd Apelacyjny Czwartego Okręgu ogłosił swoją decyzję w przypadku obywatela Kataru Ali’ego al- Marri’ego, przetrzymywanego w więzieniu wojskowym w Południowej Karolinie od momentu uznania go przez Prezydenta Busha za „wrogię bojownika” w roku 2003. Sąd uznał, że Kongres uprawnilił Prezydenta do zatrzymania Ali’ego al-Marri’ego jako „wrogię bojownika”. Uprawnienie to odnosi się do Upoważnienia do Użycia Sił Zbrojnych (Authorization for Use of Military Force), uchwały przyjętej przez Kongres, w odpowiedzi na ataki z 11 września. Amnesty International ponowiła swój apel o uchylenie Upoważnienia, cytując liczne przykłady, kiedy administracja nadużywała tej szeroko interpretowanej uchwały. Co do drugiej kwestii, Sąd orzekł, że Ali al-Marri nie otrzymał odpowiednich środków procesowych do

- zakwestionowania uznania go za „wrogię bojownika” i odesłał sprawę do Sądu Okręgowego w celu przeprowadzenia dalszych postępowań. Ali al-Marri odwołał się do Sądu Najwyższego USA, który w grudniu ogłosił, że rozpatrzy jego sprawę. Przesłuchania stron w tej sprawie nadal toczyły się pod koniec ubiegłego roku.

Setki osób nadal pozostają w amerykańskich więzieniach w Afganistanie i Iraku (patrz artykuły na temat Afganistanu i Iraku).

Komisje wojskowe

Na podstawie Ustawy o Komisjach Wojskowych zostały już przeprowadzone pierwsze dwa procesy.

- 6 sierpnia, obywatel Jemenu Salim Hamdan został skazany za „dostarczanie pomocy materialnej dla celów terrorystycznych”, ale został uniewinniony od zarzutu „spiskowania”. Następnego dnia został skazany na pięć i pół roku więzienia; wcześniej spędził już ponad pięć lat w Guantánamo, poczynając od roku 2003, kiedy to uznano, że spełnia warunki, aby wziąć udział w procesie. Salim Hamdan został przetransportowany do Jemenu 25 listopada, na miesiąc przed końcem swojego wyroku, na podstawie ustaleń z władzami Jemenu, że spędzi pozostałą część kary w jemeńskim więzieniu.
- 3 listopada obywatel Jemenu Ali Hamza al- Bahlul został uznany winnym „spiskowania”, „nakłaniania” do popełnienia różnych przestępstw (według Ustawy o Komisjach Wojskowych) i „dostarczania pomocy materialnej dla celów terrorystycznych” i otrzymał wyrok dożywocia.
- Procesy dwóch więźniów, którzy w momencie pierwszego aresztowania byli dziećmi – obywatel Afganistanu Mohammed Jawad i obywatel Kanady Omar Khadr – odbywały się pod koniec roku przed komisją wojskową. Podczas wstępnych przesłuchań pojawiły się nowe dowody na temat tego, że w amerykańskim więzieniu byli oni wcześniej poddawani torturom i innemu brutalnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu.

Niektórzy więźniowie, którzy byli przetrzymywani nawet do czterech lat w ramach amerykańskiego programu tajnych więzień przed przeniesieniem do Guantánamo w roku 2006, zostali skazani w oparciu o Ustawę o Komisjach Wojskowych, przy czym rząd domagał się kary śmierci dla całej siódemki. We wszystkich przypadkach oprócz jednego, nadrzędne władze kierując więźniów na procesy do komisji wojskowej zatwierdziły zarzuty jako zasługujące na karę śmierci. Do końca roku nie wyznaczono dat procesów dla żadnej z siedmiu osób.

Skazanie byłych „wrogich bojowników”

W styczniu obywatel USA José Padilla otrzymał wyrok ponad 17 lat więzienia, po tym jak został skazany za udział w dużym spisku związanym z terroryzmem. Wcześniej był więziony przez trzy i pół roku bez postawienia zarzutów, ani zorganizowania procesu w więzieniu wojskowym jako „wrogi bojownik” i poddawany skrajnej izolacji i innym metodom maltretowania, prawdopodobnie równoznacznym z torturami. Kłopotliwe pytania związane ze sprawiedliwością jego procesu pojawiły się w związku z domniemaniem niewinności, prawem do szybkiego procesu i rzeczywistą zdolnością samego José Padilla do asystowania w swojej obronie.

Tortury i inne brutalne, nieludzkie lub poniżające traktowanie

Podczas przesłuchania przed senacką komisją w dniu 5 lutego, generał Michael Hayden, Dyrektor CIA, potwierdził, że wśród innych, „ulepszonych” technik stosowanych podczas przesłuchań, CIA stosowała „podtapianie” na trzech więźniach przetrzymywanych w tajnych więzieniach w roku 2002 i 2003. Amnesty International uważa, że technika ta stanowi torturę. Trzech więźniów - Khalid Sheikh Mohammed, Abu Zubaydah i Abd al-Nashiri – pod koniec roku nadal przebywało w Guantánamo, w nieznanych warunkach Obozu 7, wraz z 13 innymi więźniami przetrzymywanymi wcześniej w ramach programu tajnych więzień. Rząd nadal opierał się apelom o ujawnienie informacji na temat innych technik lub warunków stosowanych w programie tajnych więzień lub na temat lokalizacji więzień CIA. Poważne obawy o zdrowie więźniów wzbudzały warunki uwięzienia, a w szczególności poziom odizolowania w Obozach nr 5, 6 i 7 w Guantánamo oraz ich potencjalny wpływ na fizyczne i psychiczne zdrowie więźniów już i tak przygnębionych niejasnym charakterem swojego uwięzienia.

W grudniu Senacka Komisja Sił Zbrojnych opublikowała podsumowanie swoich ustaleń i wniosków na temat nadużyć wobec więźniów w amerykańskich więzieniach w ramach „wojny z terroryzmem”; pozostała część raportu została utajniona. W związku z autoryzacją technik przesłuchania, komisja odkryła, że wysocy rangą urzędnicy wojskowi „ponownie zdefiniowali prawo, aby stworzyć pozory legalności [technik przesłuchań]”, oraz polegali na „bardzo wadliwych interpretacjach prawa amerykańskiego i międzynarodowego”.

Tortury i inne sposoby znęcania się

Pojawiały się raporty o znęcaniu się przez policjantów i strażników więziennych na terenie USA. Przypadki te często obejmowały brutalne stosowanie pasów bezpieczeństwa i broni paraliżującej. W październiku były funkcjonariusz policji John Burge został aresztowany i oskarżony o krzywoprzysięstwo w sprawie cywilnej, w której zaprzeczył jakoby wiedział o nadużyciach wobec podejrzanych i ich torturowaniu. John Burge zarządzał Rejonem 2 posterunku policji w Chicago, gdzie w latach 70. i 80. prawdopodobnie torturowanych było wielu czarnoskórych podejrzanych. Choć w kolejnym śledztwie pojawiły się niezbite dowody na stosowanie tortur, żaden z funkcjonariuszy nie

został oskarżony, a John Burge był pierwszą osobą, która pośrednio została oskarżona w związku z tymi nadużyciami.

Tysiące więźniów nadal było zamkniętych na długi czas w izolacji w więzieniach o podwyższonym poziomie bezpieczeństwa. Przebywanie w warunkach, jakie istniały w takich więzieniach, można było czasami uznać za brutalne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie.

- Żonom Réne Gonzáleza i Gerardo Hernández, dwóch obywateli Kuby odsiadujących wyroki więzienia w USA, nadal odmawiano możliwości składania wizyt swoim mężom z powodu odmowy wydania tymczasowych wiz na pobyt w USA.

Broń paraliżująca

Pięćdziesiąt dziewięć osób zmarło po tym, jak zostały porażone paralizatorami. Łączna liczba takich przypadków od roku 2001 wynosi 346. Chociaż przypadki te były często przypisywane czynnikom takim jak odurzenie narkotykami, to jednak lekarze sądowi doszli do wniosku, że porażenie paralizatorami przyczyniło się do przynajmniej 50 zgonów. Wiele z osób, które zmarły, były porażane wielokrotnie lub przez długie okresy czasu, były pod wpływem narkotyków i/lub miały problemy np. zdrowotne, co mogło sprawić, że były bardziej podatne na negatywne skutki zastosowania takich urządzeń. Paralizatory były często stosowane także przeciwko osobom, które nie stanowiły poważnego ryzyka. Amnesty International wezwała władze USA do zawieszenia stosowania urządzeń przewodzących prąd do momentu przeprowadzenia dodatkowych badań lub do ograniczenia ich stosowania do sytuacji, w których funkcjonariusze byłiby usprawiedliwieni do zastosowania śmiertelnych środków.

- Siedemnastoletni Darryl Turner zmarł w marcu, po tym jak został porażony po kłótni w sklepie, w którym pracował, w Północnej Karolinie. Taśma wideo ukazała funkcjonariusza policji strzelającego paralizatorem w klatkę piersiową Darryla Turnera, kiedy ten nieuzbrojony nastolatek stał z rękami wzdłuż tułowia. Funkcjonariusz naciskał spust przez 37 sekund i poraził go ponownie, kiedy chłopiec upadł na podłogę. Darryl Turner zmarł na miejscu. Lekarz sądowy orzekł, że przyczyną śmierci było zaburzenie pracy serca spowodowane stresem i porażeniem paralizatorem. Funkcjonariusz otrzymał pięciodniowe zawieszenie w pełnieniu obowiązków. W czerwcu Departament Sprawiedliwości opublikował tymczasowy raport na podstawie analizy przypadków śmierci po użyciu urządzeń przewodzących prąd, takich jak paralizatory. W raporcie napisano, że chociaż nie ma żadnych „rozstrzygających medycznych dowodów” na istnienie dużego ryzyka bezpośrednich negatywnych skutków użycia takich urządzeń, to „wiele aspektów bezpieczeństwa technologii urządzeń przewodzących prąd nie jest dobrze znanych”. Departament zauważył, że ryzyko śmierci lub obrażeń może być wyższe dla niektórych grup, takich jak dzieci, osoby starsze, kobiety w ciąży i osoby mające kłopoty z sercem.

Międzynarodowy system sprawiedliwości

W październiku Chuckie Taylor, syn byłego liberyjskiego Prezydenta Charlesa Taylora, został uznany przez amerykański sąd winnym tortur i podobnych przestępstw, które popełnił jako szef Liberyjskiej Jednostki Antyterrorystycznej. Był to pierwszy wyrok skazujący w oparciu o Ustawę o Ochronie Ofiar Tortur z 1994 roku.

Dyskryminacja

W końcowych spostrzeżeniach na temat USA opublikowanych w maju, Komitet ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Rasowej nakreślił pewną ilość obaw, w tym związanych z wymiarem sprawiedliwości i z utrzymującym się rozbieżnym traktowaniem ze względu na rasę przez system sądownictwa karnego. Komitet wezwał do zaprzestania stosowania wyroków dożywocia bez możliwości zwolnienia warunkowego dla dzieci, które to wyroki niewspółmiernie często dotyczą mniejszości rasowych i etnicznych.

Komitet wyraził swoje głębokie zaniepokojenie faktem, że osoby należące do mniejszości rasowych, etnicznych i narodowych, w szczególności Latynosi i Afroamerykanie, „nieproporcjonalnie często mieszkali w biednych dzielnicach mieszkaniowych, charakteryzujących się warunkami mieszkaniowymi poniżej standardu, ograniczonymi możliwościami zatrudnienia, niedostatecznym dostępem do jednostek opieki zdrowotnej, nieodpowiednio wyposażonymi szkołami, wysokimi wskaźnikami przestępczości i przemocy”. Wyraził również żal z powodu istnienia szerokich rozbieżności rasowych w obszarach zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, a także zauważył wysokie wskaźniki śmiertelności matek oraz niemowląt wśród kobiet i dzieci należących do mniejszości rasowych, etnicznych i narodowych, szczególnie wśród Afroamerykanów.

Śmiertelność matek

Marginalizowane i ubogie kobiety były narażone na wyższe ryzyko śmierci i komplikacji związanych z ciążą i porodem, przy czym śmiertelność wśród afroamerykańskich matek była trzy razy wyższa niż wśród białych matek. Chociaż brakuje rzetelnych statystyk krajowych na ten temat, to jednak szacuje się, że wielu zgonom można było zapobiec, gdyby kobiety miały lepszy dostęp do odpowiedniej opieki zdrowotnej. Ponad 46 milionów ludzi w USA nie miało ubezpieczenia zdrowotnego i często zdarzało się, że ludzie opóźniali jego wykupienie lub w ogóle go nie wykupywali z powodu wysokich kosztów.

Przemoc wobec kobiet

Kobiety będące Indiankami północnoamerykańskimi oraz należące do rdzennych ludów Alaski nadal nieproporcjonalnie często padały ofiarą przemocy na tle seksualnym oraz miały niewystarczający dostęp do środków pomocowych i wymiaru sprawiedliwości. W kwestiach tych pojawiły się jednak pewne zadowalające środki zaradcze - Senat USA przyjął w lutym Ustawę o Poprawie Systemu Opieki Zdrowotnej dla Indian (Indian Health Care Improvement Act), upoważniając Urząd Opieki Zdrowotnej

dla Indian do opracowania – we współpracy z plemionami, organizacjami plemiennymi i Biurem ds. Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet przy Departamencie Sprawiedliwości – ustandaryzowanych strategii i przepisów, które pomogą w zajęciu się problemem napaści na tle seksualnym. W Kongresie odbyły się również przesłuchania dotyczące dodatkowych środków potrzebnych do walki z tym problemem. Brakowało jednak jednolitych przepisów dotyczących przeciwdziałania przemocy na tle seksualnym, jak również kompleksowego systemu zbierania danych na temat występowania takiej przemocy, reakcji ze strony władz oraz wyników dochodzeń w takich sprawach.

Prawa migrantów – warunki w więzieniach

Specjalny Sprawozdawca ONZ ds. Praw Człowieka Migrantów wydał w marcu raport na temat swojej wizyty w USA w roku 2007. Wyraził obawy m.in. na temat braku należytych procesów w postępowaniach deportacyjnych dla obywateli spoza USA; niejasnych i obligatoryjnych strategii więziennictwa oraz niehumanitarnych warunków, w których przetrzymywanych było wielu aresztowanych imigrantów, w tym osoby ubiegające się o azyl.

We wrześniu Biuro Imigracji i Kontroli Celnej USA wydało poprawione, „oparte na doświadczeniach”, standardy narodowe dla traktowania zatrzymanych migrantów, z których wielu było przetrzymywanych w miejscowych więzieniach lub w budynkach prywatnych. Organizacje praw migrantów nadal niepokoją się o to, jak skutecznie takie standardy, które nie są wiążące, będą wprowadzane w życie.

- W lipcu obywatelka Meksyku Juana Villegas, która była w dziewiątym miesiącu ciąży, została aresztowana na podstawie drobnych zarzutów i umieszczona w areszcie dla imigrantów, gdzie urodziła chłopczyka. Podczas porodu była przypięta kajdankami do łóżka za prawą kostkę i nadgarstek, aż do momentu tuż przed samymi narodzinami dziecka. Została ponownie przypięta kajdankami po około sześciu godzinach od urodzin.

Kara śmierci

W roku 2008 straconych zostało trzydzieści siedem osób, z czego 18 w Teksasie. Łącznie suma więźniów, na których wykonano wyroki śmierci od czasu, gdy Sąd Najwyższy USA zniósł memorandum na karę śmierci w 1976, wynosi 1136. Egzekucje w roku 2008 stanowiły najniższą liczbę w USA od roku 1993; częściowo było tak dlatego, że egzekucje zostały wstrzymane na siedem miesięcy po zapowiedzi przez Sąd Najwyższy we wrześniu 2007, że będzie on rozpatrywał prawne zakwestionowanie śmiertelnego zastrzyku.

W kwietniu Sąd Najwyższy utrzymał w mocy procedury związane ze śmiertelnym zastrzykiem i w następnym miesiącu egzekucje zostały wznowione.

- Obywatel Meksyku José Medellín został stracony w Teksasie 5 sierpnia, z naruszeniem zobowiązań traktatowych USA i zarządzenia Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Lokalni urzędnicy nigdy nie przedstawili José Medellínowi jego prawa, jako cudzoziemca, do

„Długo trwa się o pomoc konsularną, czego wymaga Konwencja Wiedeńska o Stosunkach Dyplomatycznych. W roku 2004 Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że USA naruszyły swoje zobowiązania wynikające z Konwencji w przypadkach José Medellina i 50

innych obywateli Meksyku przebywających w celach śmierci w USA. Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości nakazał USA zapewnienie niezbędnej sądowej „rewizji oraz ponownego rozpatrzenia” wyroków skazujących. 25 marca 2008 Sąd Najwyższy jednogłośnie uznał, że decyzja Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości stanowi „międzynarodowe zobowiązanie prawne”, ale orzekł, że „nie jest automatycznie wiążąca dla prawa krajowego” oraz, że władzę do jej wprowadzenia posiada Kongres USA.

- Czterech więźniów oczekujących na egzekucję – John Spirko w Ohio, Samuel Crowe w Georgii, Percy Walton w Virginii, oraz Kevin Young w Oklahomie – zostało ułaskawionych. Jako powody ułaskawień podawano poważne choroby psychiczne, niepewność co do winy oraz argument, że kara była niewspółmierna do winy. Czterech innych więźniów zostało oczyszczonych z zarzutów popełnienia przestępstw, za które zostali wcześniej skazani na śmierć. Każdy z nich spędził ponad dziesięć lat w celi śmierci. Od roku 1976 pojawiło się ponad 120 takich przypadków. W dniu 12 listopada, Komisja ds. Kary Śmierci stanu Maryland zagłosowała za wnioskiem o zniesienie kary śmierci w tym stanie. Ostateczny raport i zalecenia komisji były pod koniec roku rozpatrywane przed stanowymi władzami ustawodawczymi.

W grudniu Stany Zjednoczone zagłosowały przeciwko uchwale Zgromadzenia Ogólnego ONZ wzywającej do ogólnoświatowego moratorium na wykonywanie kary śmierci.

Wizyty/raporty Amnesty International

Przedstawiciele Amnesty International obserwowali w ciągu roku postępowania prowadzone przed komisją wojskową w Guantánamo.

- USA: Przypadek wymagający odpowiedzi. Z Abu Ghraib do tajnego więzienia CIA: Przypadek Khaleda al-Maqtari’ego (A case to answer. From Abu Ghraib to secret CIA custody: The case of Khaled al-Maqtari) (AMR 51/013/2008)
- „Bezskuteczne i niepotrzebne tępienie życia”: USA powinny spojrzeć teraz poza kwestię śmiertelnego zastrzyku na bardziej rozległe kwestie związane z karą śmierci” (“The pointless and needless extinction of life”: USA should now look beyond lethal injection issue to wider death penalty questions”) (AMR 51/031/2008)
- USA: Gdzie odpowiedzialność? Obawy o zdrowie pojawiające się wraz z oddaleniem zarzutów przeciwko Mohamedowi al-Qahtani’emu (USA: Where is the accountability? Health concern as charges against Mohamed al-Qahtani dismissed) (AMR 51/042/2008)

- USA: Droga życia, droga śmierci. Skierowanie do dalszej analizy zarzutów, za które grozi kara śmierci, w sprawie pięciu więźniów przetrzymywanych w przeszłości w tajnych więzieniach. (USA: Way of life, way of death. Capital charges referred against five former secret detainees) (AMR 51/041/2008)
- USA: W czym najlepszym interesie? Omar Khadr, niepełnoletni „wrogi bojownik” staje przed komisją wojskową (USA: In whose best interests? Omar Khadr, child “enemy combatant” facing military commission) (AMR 51/028/2008)
- USA: Wiele słów, żadnej sprawiedliwości. Sąd federalny podzielony w sprawie Ali’ego al-Marri’ego, krajowego „wrogiego bojownika” (USA: Many words, no justice. Federal court divided on Ali al-Marri, mainland “enemy combatant”) (AMR 51/087/2008)
- USA: Od znęcania się do niesprawiedliwego procesu. Przypadek Mohammeda Jawy, niepełnoletniego „wrogiego bojownika” (USA: From ill-treatment to unfair trial. The case of Mohammed Jawa child “enemy combatant”) (AMR 51/091/2008)
- USA: ”Niecałkiem zabójcze”? Stosowanie broni ogłuszającej w amerykańskich służbach ochrony porządku publicznego (USA: “Less than lethal”? The use of stun weapons in US law enforcement) (AMR 51/010/2008)
- USA: Niejasne uwięzienie przy pomocy postępowań sądowych. „Okropna nedorzeczność” trwa nadal, ponieważ Ujgurzy nadal pozostają w Guantánamo (USA: Indefinite detention by litigation. “Monstrous absurdity” continues as Uighurs remain in Guantánamo) (AMR 51/136/2008)
- USA: Śledztwo, dochodzenie, zadośćuczynienie. Odpowiedzialność za naruszenia praw człowieka w „wojnie z terroryzmem” (USA: Investigation, prosecution, remedy: Accountability for human rights violations in the “war on terror”) (AMR 51/151/2008)

Tłumaczył Bartek Kumanek